

Не, тя е там,
на голата стена: звезда снета
от ясното небе, да грей в несрета
по тъмната земя.

Движещият се образ на думата се отлепя и от стената:

Като зъмя
тя огнена пронизва тъмнината
и свети между мене и стената,
по-жива всеки миг.

Но стената може да се яви в още един образ и да измести още веднъж топоса на думата. Знаем, че тя е затаила заканата си да падне „въз глава – от бол/едвам усещана. . .” И фактически осъществява заканата си в „серииното премазване” („и мъртъвци са куп”) в „Ледена стена”. Тази латентна предикация – заплахата за удар поражда *ad hoc* едно ново, изобретателно измествене: казано в съвременна терминология, Яворов изоставя своя „фоноцентризм” и преминава към писмовния режим на думата – думата може да бъде не само произнесена, но и написана – ударът с главата в стената осигурява „мастилото” във формата на кръв – новоизнамерената субстанция на Словото:

И хреснал бих чело в стената: първи,
но първи аз ли бих я писал с кърви?

Отделих пространно място за изясняване действието на онова, което поради липсата на по-добър термин засега наричам *виртуална*³⁵ *фигура* в ролята ѝ на безсъзнателен генератор на текстове поради нейната непроученост и поради това, че ми се струва важна, защото чрез нея процесът

³⁵ Употребявам термина не в популярното напоследък значение, отнасящо се до информационните технологии, а в смисъла, в който се използва в квантовата физика - за означаване на *ненаблюдаем* процес.